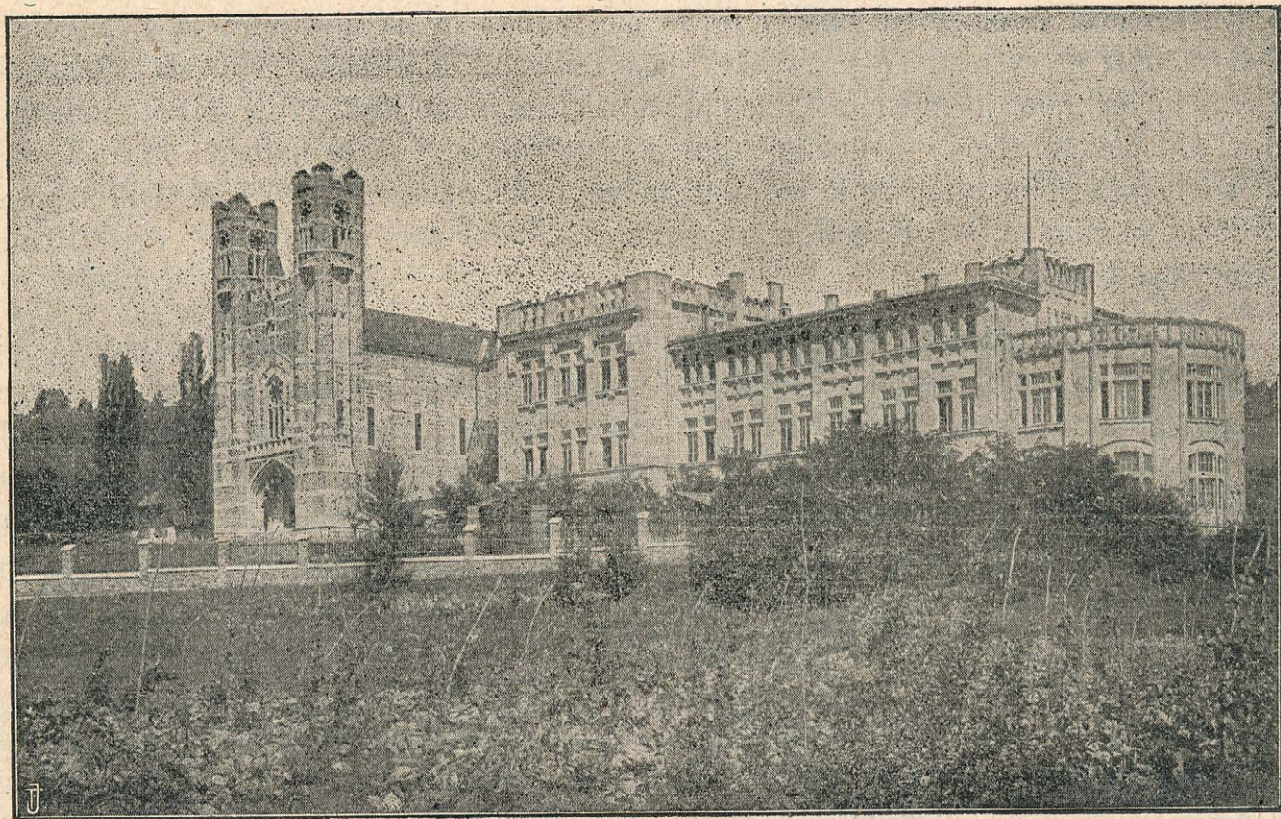

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

LETNIK 22. ŠTEV. 6.

NOVEMBER — DECEMBER 1926.

RAKOVNIK: ZAVOD IN CERKEV MARIJE POMOČNICE.

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO NA RAKOVNIKU V LJUBLJANI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○

POŠTNINA JE PLAČANA V GOTOVINI. ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○ ○
ŠTEV. ČEK. URADA: 12945.

Vsebina:

Petindvajsetletnica. 1901 — 1926. — Spomini iz davnih dni. — K dvestoletnici kanonizacije sv. Alojzija. (1726 — 1926.) — Misijonska poročila. — Sv. Frančišek Asiški in don Bosco. — Milosti Marije Pomočnice. — Slovesnosti za 25 letnico. — Razno.

SLIKE: Rakovnik ob prihodu salezijancev 1901. — Rakovnik dve leti po prihodu salezijancev. — Kitajsko mesto ob reki v Chiw Chow. — Simbolična slika: Kard. Cagliero pripelje don Boscu divjake iz Patagonije. — Kitajski tekač. — Misijonar pred kipom Bude. — Gojenci in predstojniki zavoda na Rakovniku v šolskem letu 1902 — 1903.

MALA POT DUŠNE MLADOSTI. — Kakšna je ta pot? Pokazala nam jo je Mala sv. Terezija. Našla jo je ona in je po njej hodila in na njej hitro in z lahkoto dosegla popolnost in svetost. To pot kaže mala 66strani obsegajoča knjižica. Gospodična M. T., ki jo je brala, jo imenuje „izredno ljubezniva brašorica“ in je takoj naročila 30 izvodov. Gospodična L. Č. jo imenuje „prekrasna knjižica“ in je naročila 10 izvodov. Vsi pa, ki so jo prejeli in brali, so jo vzljubili in naročajo nove izvide. Stane Din 3, po pošti Din 3.25 in se naroča v Salezijanskem zavodu na Rakovniku v Ljubljani.“ Pri 10 izvodih se da en izvod za nameček.

PODOBE MALE SV. TEREZIJE — v velikosti 45 krat 35, sepia barva. Ali jo že imaš? Kdor pozna ljubeznivo čudodelko sedanjega časa, bo gotovo želel imeti v svoji sobi njeno podobo. Preskrbi si jo lahko v „Salezijanskem zavodu na Rakovniku v Ljubljani.“ Podoba je krasna v sepia barvi, najbolj vesten posnetek Male sv. Terezije. V najkrajšem času se jih je razposlalo več tisoč in jih je še v zalogi. Prodajajo se po Din 10 (5 skupaj po Din 9, deset skupaj po Din 8).

Češčenje presv. Srca.

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V decembru: 1. 2, 6 — 2. 7, 14 — 3. 6, 2 — 4. 8, 23 — 5. 5, 12 — 6. 3, 25 — 7. 1, 11 — 8. 9, 5 — 9. 5, 13 — 10. 4, 18 — 11. 8, 8 — 12. 6, 19 — 13. 1, 24 — 14. 9, 29 — 15. 8, 27 — 16. 2, 21 — 17. 5, 1 — 18. 6, 9 — 19. 4, 16 — 20. 7, 28 — 21. 3, 3 — 22. 8, 26 — 23. 1, 20 — 24. 6, 31 — 25. 8, 17 — 26. 2, 15 — 27. 6, 7 — 28. 5, 22 — 29. 6, 30 — 30. 3, 10 — 31. 2, 4 —

V januarju 1927. — 1. 6, 18 — 2. 5, 16 — 3. 9, 21 — 4. 7, 2 — 5. 1, 10 — 6. 4, 14 — 7. 6, 5 — 8. 5, 19 — 9. 7, 7 — 10. 2, 26 — 11. 3, 9 — 12. 8, 24 — 13. 9, 22 — 14. 2, 15 — 15. 1, 12 — 16. 5, 3 — 17. 9, 8 — 18. 8, 25 — 19. 1, 6 — 20. 3, 20 — 21. 7, 29 — 22. 6, 11 — 23. 2, 13 — 24. 5, 1 — 25. 3, 4 — 26. 24, 1 — 27. 8, 17 — 28. 1, 27 — 29. 6, 30 — 30. 8, 28 — 31. 9, 23 —

Novi častilci in častilke.

Skupina 25. — Peršič Cilka — Tomažič Terezija — Peršič Roza — Knavs Jožev — Lomber Anton Zebec Marija — Gavez Marija — Kokot Marija — Možina Marija — Goljaš Alojzija — Kurej Ljudmila Čonč Ivanka — Cetko Neža — Belcer Rozika — Škrabl Anica — Holinka Fani — Janšek Rozika — Firer Marija.

Umrli

Priporočamo v molitev sledeče blage sotrudnike in sotrudnice: Levstek Nežo iz Sinovice, Žagar Ivana iz Gor. Laz, Pongeršič Apolonijo iz D. M. Polju, Tomaževic Marijo iz Kamnagorice, Šek Alojzija iz Brebrovnika, Šket Jerica iz Podplata, Černe Marija iz Ljubljane, Vestle Zofija iz Loke.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO DON BOSKOVIH USTANOV.

Uredništvo in upravnništvo na Rakovniku v Ljubljani.

1901

PETINDVAJSETLETNICA.

1926

Dne 23. novembra t. l. bo preteklo 25 let, odkar so salezijanci prenesli svoje delovanje na slovenska tla in otvorili zavod na Rakovniku. Skromni so bili začetki tega delovanja. Malokje so se morali salezijanci boriti s tolikimi začetnimi težavami kakor prav na slovenski zemlji. Poslopje, v katero so se naselili, je bilo majhno, neznatno, nikakor primerno za vzgojni zavod. V začetku je tudi manjkalo vodilnih moči, ki bi temeljito poznale krajevne razmere in se mogle takoj vživeti v položaj. Nezaupanje ljudstva do novodošlih redovnikov, ki so se zdeli tuji in o katerih se je govorilo, da so silno bogati, je močno oviralo prve začetke. Gmotne razmere pa so bile dejansko take, da se je zdelo človeško nemogoče, da bi se moglo razviti salezijansko delo na Rakovniku. Toda božja pota so povsem drugačna kot človeška. Delovanje se je pričelo, skromno sicer in skrito, pred javnostjo čisto neopaženo. Število gojencev je rastlo počasi, življenje v rakovniškem gradiču je postajalo vedno bolj živahno. Ker so bili prostori v starem gradiču kmalu premajhni, se je začelo zidati novo poslopje, ki naj bi bilo začetek bodočega zavoda. Predstojniki so kmalu poslali na pomoč dva slovenska duhovnika, polna navdušenja in močne volje. Začela sta organizirati sotrudištvo, govoriti javnosti o don Boscu, o Mariji Pomočnici, o važnosti dela za vzgojo mladine po don Boscovem sistemu. Nezaupanje je izginjalo, dobrotniki so se množili: delo je začelo rasti. Kmalu je nastala misel: zidajmo na čast Mariji Pomočnici svetišče, ki naj bo središče češčenja Marije Pomočnice za vso Slovenijo, od

koder naj se širi njen blagoslov po vsej naši zemlji in pohiti še preko meje naše ožje domovine, tja med bratski hrvaški narod in dalje proti jugu med naše brate na Balkanu. Tudi zidava cerkve je zadela na velike težave; vse mogoče neprilike so grozile podjetju s polomom. Kljub temu pa je cerkev rastla in bi tudi dorastla, da niso predstojniki sami prekinili zidavo in začeli graditi toliko potreben zavod, da bi mogli odpreti šolo za mladino, ki je vedno v večjem številu trkala na vrata in prosila za sprejem.

Tako je rastlo salezijansko delo na Rakovniku pod posebnim varstvom Marije Pomočnice, ki si je tu izbrala svoj sedež.

Pa kmalu je bila ena naselbina premajhna. Oglašala se je potreba, da se otvori nov zavod za vzgojo osebja. To se je zgodilo leta 1907 z otvoritvijo zavoda na Radni, kamor se je nastanil novicij in študentat za klerike. Pet let pozneje se je otvoril zavod v Veržeju, ki je silno važen ne samo zato ker se ondi vzgaja naš naraščaj, ampak tudi zato ker je ta zavod važno središče kulturnega dela in verske obnove za vse Mursko polje. Po vojni so salezijanci sprejeli vodstvo Mlad. doma na Kodeljevem, ki je last Društva za mladinske domove in naposled so prevzeli tudi vodstvo nadškofijskega konvikta v Zagrebu in Martinišča v Murski Soboti.

Če se danes po preteku 25 let ozremo na salezijansko delo po Jugoslaviji, ki se je razvilo iz skromnih začetkov na Rakovniku, se mora naše srce le veseliti. Koliko dobroga se stori v zveličanje duš in okrepitev

krščanskega življenja med mladino in med ljudstvom! Res je, da bi se to delo ob ugodnejših zunanjih razmerah brez primere še lepše razvilo, kakor se je to zgodilo na Poljskem, kjer so salezijanci v 28 letih obstoja otvorili 20 cvetočih zavodov z najrazličnejšimi šolami. Če pa imamo naše skromne razmere pred očmi, bomo morali pripoznati, da je nad salezijanskim delom med Slovenci čuvala Marija. Da je to res, nam je dokaz dejstvo, da smo mogli v teh 25 letih dovršiti tako lepo cerkev Marije Pomočnice, vzorno organizirati naše sotrudištvo ter ustanoviti tudi več novih naselbin ne samo na slovenski zemlji, ampak tudi med brati Hrvati.

Koliko hvaležnost dolgujemo sedaj ob 25. letnici ljubemu Bogu in naši dobri ne-

beški Materi za vse dobrote, za ves blagoslov, ki smo ga bili deležni v tem času! Veliko hvaležnost pa dolgujemo tudi našemu vrlemu in tako delavnemu in požrtvovalnemu sotrudištvu. Vse kar so salezijanci dobrega storili, za vse se morajo zahvaliti dobrotnikom in dobrotnicam, ki so jih tako požrtvovalno podpirali. Lahko rečemo, o blagi sotrudiniki in sotrudičice, da vse to, kar se je storilo, je Vaše delo, delo Vaše velikodušnosti. Letošnja 25. letnica ni samo naš jubilej, ampak je tudi Vaš! Zato se letos tudi Vi veselite z nami in z nami vred hvalite Boga za vse, kar nam je podelil v prvih 25 letih obstoja salezijanskih naprav med Slovenci.

Te Deum laudamus!

Spomini iz davnih dni.

Ob 25. letnici ustanovitve prve sal. naselbine na Slovenski zemlji zapisal Jos. Meze.

Dasi nisem najstarejši med slovenskimi salezijanci, vendar sem bil med Slovenci prvi, ki je stopil v sal. zavode in sem bil ob enem tudi eden izmed onih treh sobratov, ki so otvorili prvo sal. naselbino na Rakovniku. Ker me je božja previdnost še ohranila pri življenju in v sal. družbi do sedaj, ko obhajamo 25. letnico obstoja prvega sal. zavoda na slovenski zemlji, smatram za primerno, da zapišem tu nekaj osebnih spominov iz onih davnih dni, ko je previdnost božja polagala kal bodočega salezijanskega delovanja med Slovenci.

Pogled nazaj.

Kdo je prvi seznanil Slovence z don Boscom in njegovimi napravami? Bil je to kanonik Luka Jeran, znan nabožni pisatelj, urednik cerkvenega lista „Zgodnja Danica“ in velik mladinoľjub. On je prvi med Slovenci spoznal važnost in dalekosežnost don Boscovih naprav v Turinu, pisal je o njih v svojem listu, prevedel na slovenski jezik don Boscov življenjepis Dominika Savia in gotovo je tudi premišljeval, ali bi se ne dala don Boscova ustanova prenesti tudi na slovenska tla v prid slovenski mladini.

Praktično pa se je lotil tega načrta katehet in in poznejši opat Janez Smrekar. Kot katehet je imel priliko opazovati, kako se mnogo mladine posebno v mestu kviri in pogreza v najrazličnejše pregrehe. Kako oteti to mladino pogube in propada? Zamislil je v ta namen zgradbo primernega zavoda, ki naj bi ga sprejeli v oskrbo don Boscovi sinovi. Toda kako privedi do udejstvitve

to imenitno delo? Sestavil je pravila za „Društvo za zgradbo zavetišča in vzgajališča v Ljubljani,“ ki jih je vlada odobrila dne 18. novembra 1893. Člani tega društva naj bi nabirali potreben denar za omenjeni zavod. Po goreči delavnosti g. Smrekarja, ki sta ga uspešno podpirala že prej omenjeni Luka Jeran in kanonik Čebašek, je število članov močno narastlo in društvo je delovalo z uspehom.

Treba pa je bilo premostiti še neko težavo. Salezijanci niso imeli tedaj niti enega Slovenca med svojimi člani. Da bi salezijanski družbi prekrbel potrebnih domačih moči za otvoritev naselbine na slovenski zemlji, se je g. Smrekar obrnil na predstojništvo v Turinu s prošnjo, ali ne bi bilo pripravljeno sprejeti nekaj slovenskih fantov v vzgojo, ki naj bi potem primerno izšolani postali člani salezijanske družbe! Predstojniki so drage volje sprejeli ponudbo. Tedaj je g. Smrekar začel iskati fantov, ki bi bili pripravljene iti študirat v Turin. Sveda ni bilo to lahko delo, ker je bilo to čisto nekaj novega; treba je bilo iti v tuj, čisto nepoznan svet in tega se je vsakdo bal. Marsikoga je poizkusil nagovoriti k temu koraku, a brez uspeha. Slednjič se mu le posreči da dobi štiri dečke, ki so se odločili, da gredo v Turin. Bil je to en Nemec iz Kočevja, ki se je pozneje kmalu vrnil v domovino, in trije Slovenci: poleg mene še dva gojenca iz Marijanišča, Avgust Kadunc in Janez Majiti. Tudi ta dva poslednja sta se kmalu po prihodu v Italijo vrnila v domovino.

Kako sem prišel do sklepa, da grem v Turin? Bil sem dijak drugega gimn. razreda v Ljubljani.

Stanoval sem tam nekje na Bregu. Moj sstanovalec je bil F. Petrič, sedaj učitelj v pokoju. Gospodinja je bila sicer dobra, toda zahtevala je strog red; potepati se nisva smela nikoli. Neko nedeljo popoldne prideva od nauka. Gospodinje še ni bilo doma. V sobi je bilo mračno; ker se ni videlo brati, sva se v pričakovanju, da se vrne gospodinja, sprehajala po sobi in hodila drug za drugim okoli mize sredi sobe. Moj tovariš, s katerim sva si bila dobra prijatelja, me vpraša:

— Ti, ali poznaš g. Smrekarja?

— Seveda ga poznam, saj je bil dve leti moj katehet na „Grabnu.“

— Veš, kaj me je vprašal? Če hočem iti v

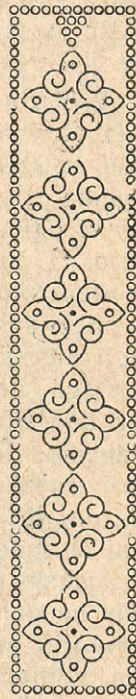
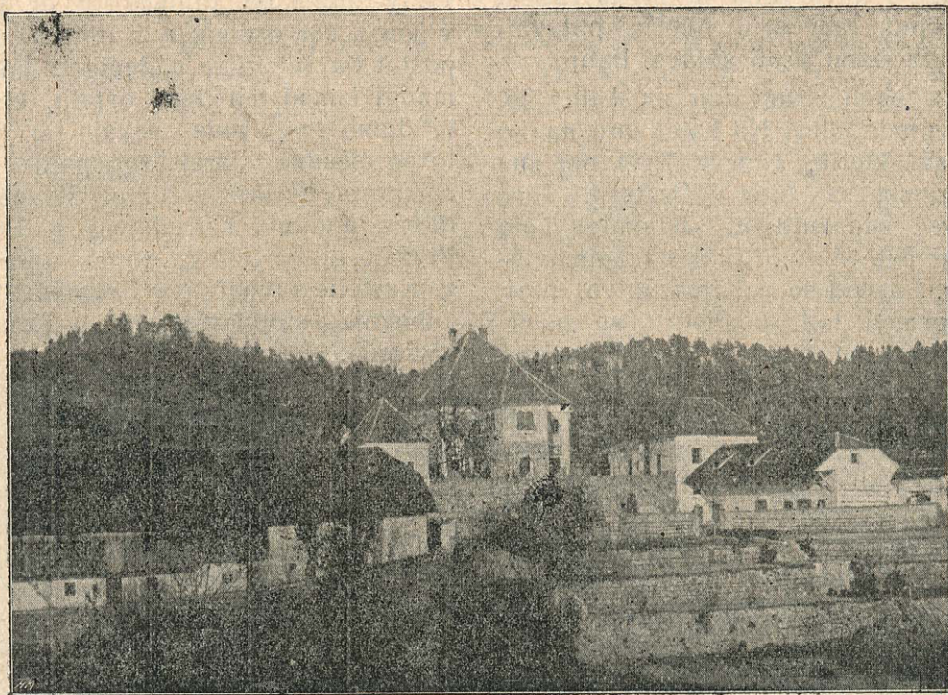
paradiž na zemlji. Takoj sem poizvedel, kje stamuje g. Smrekar. Šel sem k njemu, da se mu javim za Turin. Nemirno mi je tolklo srce, ko sem šel po stopnicah, še bolj pa mi je utripalo, ko sem potegnil za zvonec njegovega stanovanja. Vrata se odpro, prikaže se gospodova sestra Nežika. Vpraša me precej osorno:

„Kaj bi rad?“

Zajeceljal sem „V Turin bi rad šel.“

„Počakaj“ se je glasil odgovor in vrata so se zopet zaprla.

Čakal sem dolgo. Hudo mi je bilo, ker gospoda kar ni bilo ven; toda pripravljen sem bil čakati tudi do večera, tudi do drugega dne.

RAKOVNIK OB PRIHODU SALEZIJANCEV 1901.

Turin v neki zavod. Pravil mi je, da je tam zelo prijetno in da bi potem lahko ostal vse življenje v tistem zavodu.

— Kaj si mu pa odgovoril? Ali pojdeš?

— Rekel sem, da se premislim, a za sedaj še nimam namena.

— Kakšen pa je ta zavod?

— Velik in lep. V okolici rastejo oranže in vinska trta.

— Pa študirajo za duhovnika v tistem zavodu?

— Seveda! Pa dobri profesorji so tam, sami duhovniki.

Meni je bilo nekam čudno pri srcu. Nekaj mi je reklo: tam je mesto zate. Bil je to notranji glas, ki pa je bil tako odločen, da se mi je v istem hipu zdelo, da zame ni druge poti v življenju nego tista, ki vodi v Turin. Rekel nisem ničesar, le premišjeval sem in tuhtal. Moj duh pa ni bil več doma, ampak v tistem zavodu, ki sem si ga slikal z vso bujnostjo svoje domišljije kot nekak

*) Petrič je pozneje res šel v Turin. Bil je že salezijanski klerik, a se je moral radi šibkega zdravja vrniti v domovino, kjer je nadaljeval svoje študije in postal vzoren učitelj in globokoveren krščanski mož.

Vrata se slednjič zopet odpro. Prikaže se g. Smrekar v družbi nekega prijatelja, ki ga je bil menda obiskal. Ostro me premeri od nog do glave in me vpraša:

— No, kaj bi pa ti rad?

Sedaj je napočil usod i trenutek, ki naj bi odločil mojo usodo. Rad bi bil v tistem hipu našel primeren izraz moji srčni želji, toda čutil sem se neizmerno nerodnega. Nisem spravil drugega iz sebe, kakor to, kar je bilo jedro mojih želja.

— V tisti zavod bi šel rad.“ —

„Pridi prihodnjo sredo“ se je glasil kratek katehetov odgovor in gospoda sta odkorakala po stopnicah. Jaz pa za njima na pol razočaran, na pol vesel, da je vendar le še nekaj upanja.

Prihodnjo sredo sem se vrnil. Sprejem je bil mnogo pristrčnejši. Pomenila sva se vse čisto do konca, in ko je pozneje tudi moj oče pristal na to, da grem v Turin, je bila vsa zadeva urejena. Tedaj sem bil najsrečnejši človek na tej božji zemlji. Edino, kar me je motilo, je bil strah, da bi se moji starši ne premislili. Pa hvala Bogu, kakor sem bil jaz stanovitni v svojem sklepu, tako so bili tudi moji starši stanovitni pri svoji privolitvi

Bilo je dne 25. julija l. 1894. na praznik sv. Jakoba ob dvanajsti uri, ko smo odhajali iz Ljubljane štirje dečki in g. katehet Janez Smrekar, ki nas je spremil prav v Turin. Slovo domači hiši mi ni bilo prav nič težko, niti solze nisem potočil, dasi sem bil tedaj še otrok, star komaj nekaj nad 13 let. Oče me je spremil na kolodvor. Šele tedaj, ko sem videl, da je očetu ob slovesu solza zaigrala v očeh, se je tudi v meni utrgalo: zaihtel sem in se zjokal res prav bridko. Moja žalost je bila tem večja, ker na kolodvoru nisem našel matere, kakor je bilo dogovorjeno. G. Smrekar je v zadnjem hipu spremenil načrt potovanja in moja mati je prišla na kolodvor, ko je hlapon že davno sopihal proti Trbižu in Pontebi. Pa to je bila le hipna žalost. Kmalu se mi je zopet razvedrilo lice in potovali smo vsi veseli in radostni proti solnčni Italiji.

V Turin smo dospeli drugi dan na Anino 26. julija ob enajstih predpoldne. Na kolodvoru nas je čakal že starejši sal. klerik, Nemeč Prva pot nas je vedla v materinsko sal. hišo v Oratorij. Tam smo si ogledali vse znamenitosti, delavnice, šole i. t. d. G. Smrekar nas je vodil tudi k raznim višjim predstojnikom. Povsod so nas ljubeznivo, prav po salezijansko sprejeli, toda pogovoriti se nismo mogli ničesar, ker nismo znali jezika. Popoldne še istega dne smo šli v Valsalice, kjer je grob čast. don Bosca in kjer je bilo določeno, da tudi ostanemo. Predstojniki so sklenili, da bomo Slovenci zaenkrat študirali skupno s Poljaki, ki so nam po jeziku najbolj sorodni. Poljakov je bilo tedaj že mnogo v Turinu in so se pripravljali za salezijanski poklic, da prenesejo tudi oni sal. delovanje na donača tla, kar se je zgodilo l. 1898. ko so otvorili prvi sal. zavod na Poljskem v Ošwienčimu. Voditelj tedanje poljske kolonije v Turinu je bil č. g. Viktor Grabelski, učen in blag gospod, ki je nas tri Slovence sprejel kot brate in nam bil v tistih prvih časih najmočnejša opora. Njemu, ki je sedaj že davno med pokojnimi, se imam zahvaliti, da nisem našel niti v začetku nikake težave, kljub temu, da mi je bil jezik tuj, in vse razmere popolnoma nove.

V Valsalicah smo prebili le nekaj dni. Kmalu smo šli z drugimi vred v Piovo, letovišče, kamor hodijo vsako leto kleriki in gojenci iz Valsalic na jesenske počitnice. Kako lepo je bilo tam! Nikdar ne bom pozabil krasnih izletov, veselega petja in drugih premnogih zabav. Naši tovariši so bili Poljaki, predstojniki kakor tudi vsi kleriki pa Italijani. Kako sem se z njimi razgovarjal v prvih tednih? Pri Poljakih, ki so znali nemško, sem si pomagal s tisto trohico nemščine, kolikor sem se je naučil v šoli, z Italijani pa z latinščino. Dasi sem imel za sabo le poldrugi gimn. razred, sem vendar znal toliko besed, da sem se s posameznimi izrazi le nekoliko pogovoril z Italijani, ki so gledali na nas Slovence kot na veliko čudo, kakršnjega se ne vidi vsak dan. Spominjam se, da me je nekoč strašansko vilo po trebuhu. Držal sem se kišlo in se skoro zvijsal od bolečin. Gospodje so me izpraševali, kaj mi je. V odgovor sem vzkliknil: venter meus! (moj trebuh). Takoj

so razumeli, kaj mi je, peljali so me v domačo bolnico, mi dali primerno zdravilo in v dveh urah sem bil zopet zdrav.

Po počitnicah smo se vrnili v Turin, v Valsalice. Tedaj pa sta jo primahala za nami še dva Slovence. Eden izmed teh dveh, Rafael Huth, ki je bil že moj sošolec v Ljubljani, je bil pozneje sal. misijonar v Braziliji in je tam umrl l. 1913. Njegov tovariš, Mihael Kocjan, je pozneje kot klerik prestopil v fračiškanski red, kjer sedaj deluje kot goreč duhovnik in se vedno z veseljem spominja na one čase, ki jih je preživel med salezijanci.

Leto pozneje 5. avgusta 1895. je katehet Smrekar v spremstvu rajnkega g. dr. Janežiča pripeljal v Turin kar osem novih dijakov in kmalu nato je poslal tja še druge nadepolne mladeniče. Seveda mnogi izmed teh niso ostali: vrnili so se zopet v domovino, toda nekaj jih je le ostalo in to so sedanji starejši gospodje, ki vršijo važne službe po naših zavodih na Slovenskem: g. dr. Valjavec, voditelj sotrudstva, g. Povše, ravnatelj v Veržeju, g. Perovšek, župni upravitelj v Veržeju, g. Kastelic ravnatelj v Zagrebu. L. 1899 je že kot duhovnik vstopil v družbo g. Kovačič, prej kaplan v Gorici. Načrt g. Smrekarja se je bližal udeležitvi: slovenskih salezijancev je bilo vedno več. Posamezni so imeli že zaobljube in z g. Kovačičem je sal. družba pridobila tudi enega slov. duhovnika.

Društvo za zgradbo zavetišča je marljivo delovalo. Nabralo je toliko denarja, da se je jelo pečati z mislijo o nakupu primerne objekta. G. Smrekar je neutrudljivo iskal kaj primerne, kupoval in prodajal graščine in gradove, dokler ni obveljal sklep, da se kupi in ponudi salezijancem prijazni gradič pri Ljubljani, ki je bil splošno znan pod imenom Rakovnik. Precej dolgo so trajala pogajanja s prestojniki v Turinu za ustanovitev sal. naselbine v Ljubljani. L. 1901 pa so pogajanja toliko napredovala, da je prišlo do sklepa, da se salezijanci naselijo na Rakovniku.

Pred 25 leti.

Predstojniki so določili za Ljubljano g. Visintainerja kot ravnatelja in dva klerika, g. Perovška in mene, za pomočnika. Dne 19. nov. l. 1901 smo odpotovali iz Turina. Spotoma smo se ustavili v Mogliano Veneto, blizu Benedkt, kjer je bil sedež provincijalnega predstojnika, ki naj bi bil odvisen od njega tudi novi zavod v Ljubljani. Tu smo ostali par dni. Dne 21. novembra smo šli vsi trije v Benetke, da si ogledamo to čudovito mesto, ki ga nihče izmed nas treh še ni videl. Spominjam se, da je bilo vse mesto po koncu; praznovali so namreč največji praznik v letu „Madonna della salute“, ki je za Benečane kot nekaj naroden in cerkveni praznik ob enem. Proti večeru smo se hoteli vrniti v Mogliano, toda oj nesreča! Sedli smo na napačni vlak in se odpeljali čisto v napačno smer. Na postaji San Daná di Piave smo izstopili in čakali na drug vlak, ki nas je potegnil nazaj v Mestre. Od tu smo jo pa peš v temni noči máhali proti Moglianu, kamor smo dospeli šele

po polnoči. Lačni smo bili in trudni. Pa se nismo mnogo zmenili za lakoto, pač pa za utrujenost: šli smo počivat. Drugi dan so nas sobratje kar obsipali z vprašanji, kje smo hodili tako dolgo. Seveda smo jim morali razodeti vse in tudi požreti marsikatero pikro opazko radi naše nerodnosti.

Dne 23. novembra na vse zgodaj smo se napotili proti Ljubljani. Spremljal nas je vlč. g. Veronesi, naš tedanji provincijal. Spominjam se, kako mi je utripalo srce, ko sem se bližal svoji domovini, ki je nisem videl več, odkar sem prvokrat odpotoval v Italijo, to se pravi nekaj nad sedem let. Kako radostno sem pozdravil svoje stare znance iz otroških let: Krim, Ljubljansko barje, Rožnik in naposled belo Ljubljano!

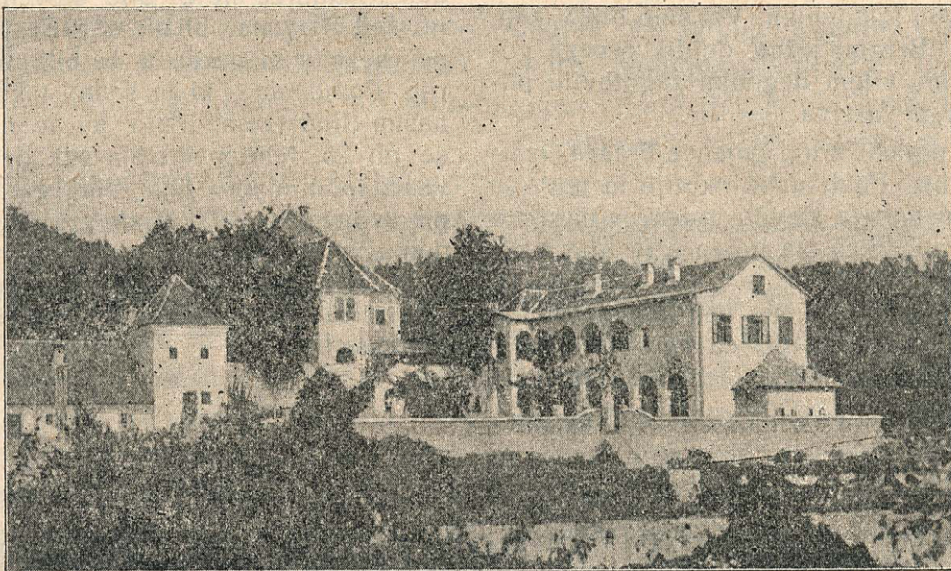
V Ljubljano smo dospeli ob pol štirih popoldne z vlakom, ki pripelje iz Trsta. **Bilo je 23. novembra 1901.** Bila je sobota, dan posvečen Materi božji. Deževalo je, mrzlo je bilo in pusto. Moje

eni izmed sob v prvem nadstropju v gradu in sicer tam, kjer je sedaj bolniška soba za gojence, ki je imela tedaj še vmesno steno, tako da je bila kapelica prav majhna. Pozneje smo kapelico prenesli v ono sobo istega nadstropja, ki ima kupolo. Tu je kapela ostala precej dolgo in ljudje so jo radi obiskovali. Seveda je potem še večkrat romala iz kraja v kraj, dokler ni novoposvečena cerkev napravila konec temu romanju.

Dne 26. nov. so nas posetili presv. knezoškof. Čudili so se našemu uboštvu in nas spodbujali k zaupanju in srčnosti.

Kak je bil Rakovnik ob prihodu salezijancev, je fazvidno iz slike v tem listu. Poleg gradiča je bilo še več večjih in manjših poslopij deloma v razpadajočem stanju. Nekaj od teh poslopij so takoj v začetku podrli, nekaj pa pozneje prezidali.

Od spodnjega dvorišča pred gradom pa do travnikov se je razprostiral precej velik zelenjad-

RAKOVNIK DVE LETI PO PRIHODU SALEZIJANCEV.

želje, da bi pozdravil svoj domači kraj prvokrat po dolgi odsotnosti v luči žarkega solnca se niso izpolnile. Na kolodvoru sta nas čakala g. Smrekar in g. Bradaška, blagajnik Društva. Zasedli smo dve kočiji in se odpeljali na Rakovnik.

Dasi so pričakovali našega prihoda, vendar nismo našli, prišedši na Rakovnik, ničesar pripravljenega. Sobe v gradu so bile prazne in osamele, ni bilo ne postelj, ne druge najpotrebnejše oprave. Prvo kosilo, ki je bila ob enem tudi večerja, nam je pripravila sestra g. Smrekarja, gdč. Nežika, ki je že davno pokojna in ki jo imajo vsi starejši salezijanci v najboljšem spominu.

Drugi dan — bila je nedelja — je prišel za nami še četrti sobrat določen za Ljubljano: brat laik, kuhar. Ko smo zjutraj vstali in pogledali skozi okno, nas je presenetil nepričakovani prizor: po noči je prav na debelo zapadel sneg. Tako se je tisto leto z našim prihodom v Ljubljano pričela tudi precej ostra zima, ki ni odnehala več, dokler je ni pregnala pomlad.

Prvo kapelico nam je pripravil že g. Smrekar: majhen oltarček s podobo lurske Matere božje v

ni vrt, deloma v terasah, katerih sled se še sedaj nekoliko pozna.

Edini prebivalec, ki smo ga našli v gradu ob svojem prihodu je bil čuvaj, hišnik in oskrbnik po imenu Pavlin. Bil je mož stare korenine, original, ki bi zaslužil, da bi ga ovekorečilo spretnejše pero kot je moje. Znal je mnogo povedati o raznih čudovitih dogodkih najbolj pa, kako je v Rakovniku strašilo, preden so prišli tja salezijanci. Zato se je tedaj splošno po Ljubljani govorilo o tem, kako na Rakovniku straši. Mož je ostal pri salezijancih do svoje smrti.

Pred nami je stalo odprto važno, odločilno vprašanje: kaj bomo delali na Rakovniku, kako se lotiti vzgoje mladine, radi katere smo bili pozvani? Težko vprašanje! Manjkalo je vseh predpogojev za kak izdaten začetek. V tem so nam dnevi minevali počasi in čakali smo, da nam božja previdnost pokaže kako pot.

Dne 8. decembra popoldne so sklicali prvi sestanek sotrudištva, kolikor ga je bil že g. Smrekar organiziral pred našim prihodom. Sestanek smo imeli v starem katoliškem domu tam nekje pri

Križankah. Govoril je g. Smrekar, navzoča sva blia g. ravnatelj in jaz; g. Perovšek je ostal doma in čuval dom. Nekoliko se še spominjam govora g. Smrekarja. Prispodobil je Rakovnik Betlehemu in salezijansko delo Jezusu, ki se je razvijal počasi in rastel v modrosti pred Bogom in ljudmi. Po govoru je povabil navzoče, naj se dajo vpisati med sotrudnike, ako se še niso. Spominjam se, da se je tisti večer dal vpisati med sotrudnike gospod, ki je še danes ves naklonjen salezijancem in to je g. Al. Kocmur, ravnatelj I. Delav. kons. društva.

Po sestanku sotrudništva sva se že pozno zvečer vrnila z ravnateljem na Rakovnik. Kaj najdeva doma? Prvega našega gojenca. Imam ga pred očmi, kakor da je bilo to včeraj. Stal je v prednji sobi na desni v gradu, kjer sva imela z g. Perovškom svojo učilno sobo, zavrt v zelen havelok. Plašno je gledal svoje bodoče predstojnike in instruktorje. Bil je to Maks Simončič, ki se se danes z veseljem in ponosom spominja, da je bil prvi sal. gojenec na Rakovniku. Vsi smo bili veseli, da smo prav na Brezmadežno dobili prvega gojenca in videli smo v tem dogodku zagotovilo posebnega Marijinega varstva.

Kmalu se je oglasil drugi gojenec France Osolnik, sedaj duhovnik ljubljanske škofije in nato še tretji, četrti. Prvo leto je število gojencev narastlo na sedem. Prva obednica za gojence je bila v tisti nizki sobi v pritličju, kjer je sedaj shramba za sadje in druge slične pritikline; ena izmed spalnic pa tam kjer, je sedaj shramba za papir.

Kakšno je bilo naše življenje tedaj? Tako ži-

vahno kokor mogoče nikdar pozneje. Malo nas je bilo, a ob prostem času smo napravili več hrupa kot sedaj ko je čez sto gojencev. Daleč na okoli po Barju se je razlegalo veselo kričanje naših prvih gojencev in ker tedaj še ni bilo hiš v rakovniški neposredni okolici, smo bili glede igrišča zelo velikopotezni: prav do železniške proge in še čez je segala meja naših teritorijalnih zahtev. To so bili pač začetki, ki jim je kumovala najpristnejša poezija brez zunanjih oblik, v katere se je pozneje hočeš nočeš moralo vkleniti gojence, ko je narastlo njihovo število.

G. Smrekar nas je v prvih dnevih, kakor tudi v poznejših časih pogostokrat obiskoval ves vesel, da so se uresničile njegove želje, da so salezijanci po dolgem pričakovanju vendarle dospeli na slovenska tla. Gotova resnica je, da bi brez tega blagega, gorečega gospoda, ki sedaj počiva na pokopališču svojega domačega kraja pri sv. Heleni danes najbrže ne bi bilo slovenskih salezijancev in med Slovenci bi bil don Bosco najbrže še danes neznan in neznana bi bila pobožnost do Marije Pomočnice, ki je sedaj tako razširjena med našim ljudstvom. Zato pa je naša dolžnost, da se ob 25. letnici obstoja sal. delovanja med Slovenci spominjamo tega blagega moža, ki je prav pri svojem delovanju za pripravo salezijanskega doma veliko pretrpel in doživel mnogo britkih ur. Zato ob koncu teh mojih kakršnihkoli spominov zakličem: Slava spominu ranjkemu opatu Janezu Smrekarju!

K dvestoletnici kanonizacije sv. Alojzija. (1726 — 1926)

Letos dne 31. decembra bo preteklo dvesto let, odkar je sv. cerkev povzdignila do oltarske časti mladeniča Alojzija Gonzaškega, ki je v kratki življenski dobi izpolnil mnogo let. Ves katoliški svet se veseli tega dogodka in zre z novim občudovanjem na junaškega slavljenca letošnjega leta.

Odkod vendar toliko zanimanja za tega mladeniča? Saj se ni proslavil z znamenitimi čini, ki bi jih beležila svetna zgodovina. Res! Vendar pa ta svetnik radi svojega junaštva vzbuja občudovanje, kakor malokatera osebnost v zgodovini. Sveti Alojzij je slaven, ker je svetnik med svetniki. Devetletni deček si je že zasnoval svoj vzvišeni cilj in vse njegovo kratko življenje je pot proti temu cilju. Težavno je bilo delo nad samim seboj veliko, truda je sta-

lo nežnega mladeniča oblikovanje lastnega značaja, vendar je sv. Alojzij premagal vse ovire in zapreke in tako izšel iz vročega boja zmagovalec in junak.

Alojzij je svetnik čistosti in nedolžnosti. Mi vemo: v srcu tega mladeniča ni nikdar zavladalo kako neprimerno nagnjenje, nobena nespodobna misel se ni skrivala za njegovim čelom, popolnoma neomadeževano je njegovo telo. Alojzij se ni povzdignil iz noči greha k čisti luči, ne, v njim je od prvih trenutkov življenja svetila luč in ta luč ni nikdar ugasnila. Sicer je moral tudi on skrbno varovati njen plamen in znano nam je, kake junaške žrtve ga je večkrat stalo to delo. Toda z milostjo božjo in z odlčno voljo je izšel tudi iz tega boja ovenčan z lavoriko zmage.

Zaradi teh odličnih prednosti je sv. cerkev postavila sv. Alojzija za zaščitnika mladine. Saj je on njen svetnik, zato pa bodi tudi njen zaščitnik. Mladina, ki večkrat hlepi po blodnih idealih, lahko zre v tem angelskem mladeniču utelešen veliki, junaški vzor. Njegove lepe čednosti jo morajo navdajati z občudovanjem, obenem pa jo voditi k velikodušnemu posnemanju.

To je spoznal tudi naš častitljivi ustanovnik don Bosco. Že v mladosti je prav vneto častil sv. Alojzija, pozneje pa se je njegova naklonjenost do tega angelskega mladeniča še povečala. Ker je uvidel, kako mogočna je njegova priprošnja pri Bogu, se mu je z zaupanjem priporočal ob času mladostnih preizkušenj in bojev. Po njegovi priprošnji je zmagal razne težave ter se je v čednostih tako približal svojemu vzoru, da beremo v odpovedih in zmagah mladega Bosca — odpovedi in zmage sv. Alojzija.

V don Boscu pobožnost do sv. Alojzija v poznejših letih ni ponehala. Nasprotno, vedno večja je postajala. Svoje zaupanje v priprošnjo tega angelskega mladeniča je skušal vcepiti tudi v srca svojih gojencev. Saj je vedel: če pridobim dečke in mladeniče, da se oklenejo sv. Alojzija in si ga izvolijo za vzor posnemanja, sem popolnoma uverjen, da srečno zmagajo prve preizkušnje. Zato je pričel z besedo in peresom širiti češčenje sv. Alojzija. V ta namen je spisal več knjižic o njegovem življenju in češčenju. V svoje zavode je vpeljal šestnedeljsko pobožnost njemu v čast, njegov praznik je obhajal vedno z največjo slovesnostjo. Vse to je storil z namenom, da se njegovi dečki oklenejo tega nedolžnega mladeniča. Ker je vedel, da bo sv. Alojzij najboljši

zaščitnik njegovih dečkov, je njemu posvetil drugi oratorij ter ga nazval z imenom: »Oratorij sv. Alojzija.« Veliko dobrega je storil tudi z družbo sv. Alojzija, ki jo je ustanovil v oratoriju sv. Frančiška. Zbral je najboljše gojence, ter jim postavil sv. Alojzija za vzor popolnosti. Zajemljiva je zgodovina te družbe. Vanjo so bili vpisani kot častni člani najvišji tedanji cerkveni in svetni dostojanstveniki v Italiji. Omenim le ministra Cavourja, turinskega nadškofa monsignora Fransonija, kardinala Antonellija in Antonucija. Papež Pij IX. je družbo blagoslovil in jo bogato obdaril z odpustki.

Sveti Alojzij pa se je izkazal svojim častilcem hvaležnega za to vneto češčenje. Ko je leta 1845. razsajala v Turinu kolera, se je don Bosco s svojimi gojenci zaupno priporočil sv. Alojziju. Čeprav so mnoge družine v okolici Oratorija skoro popolnoma izumrle, in je don Bosco z gojenci vred stregel okuženim bolnikom, vendar ni zahtevala kužna bolezen v Oratoriju nobene žrtve. To je eden izmed mnogih slučajev, ko se je očitno pokazala pomoč sv. Alojzija.

Po don Boscu je pobožnost do zaščitnika mladine podedovala salezijanska družba, ki si je zbrala sv. Alojzija za svojega posebnega varuha. V vseh naših zavodih se opravlja njemu na čast šestnedeljska pobožnost in naši gojenci se vsak dan med jutranjimi molitvami priporočajo tudi njemu za pomoč. Dan 21. junija je praznik za vso salezijansko družbo. Po don Boscovem zgledu ustanavljajo salezijanci družbe sv. Alojzija in stavijo mladini tega svetnika za vzor v čednosti in popolnosti.

Zato se upravičeno veseli letošnje obletnice vsa salezijanska družba s svojimi sotrudniki in sotrudnicami vred.

Misijonska poročila.

Assam (Indija)

Veleč. gosp. urednik!

»Slavili me bodo vsi rodovi . . .« Kako resnične so te besede Matere Odrešenikove izgovorene ob obisku Elizabeti! Spolnjujejo se čimdalje bolj. Naj zapišem par vrstic v svedočbo tega dejstva.

Priljubljena majniška pobožnost se je — kakor že zadnjič povedano — vršila tudi tu. Za moja čustva seveda ni bilo tako lepo kakor v domovini, ker drugi narodi menda ne znajo tako na ljubek način slaviti Kraljico majnika kakor Slovenci in tako lepo prepevati njej v čast — če ni to samo moja domneva —; a bilo je tudi tu lepo, pristrčno kolikor je le moglo

biti v naših okoliščinah. Glasno in še precej lepo so prepevali naši dečki, da jih je bila gotovo vesela »Maria Teisoti« — Marija Devica

Na praznik Marije Pom. je bilo tako, kakor je bilo napovedano in smo pričakovali spricho letnega časa: lilo je skoro ves dan, le zdaj pa zdaj so se malce pretrgali oblaki. Oh ta assamski dež, kakó smo blagoslovljeni z njim! Toda vedeli smo: procesija bo. In res, ni nas varalo upanje in iz župne cerkve se je razvila lepa in pestrobajna procesija obsežna dovolj za naše kraje. Smo namreč v misijonih in katoličani so še vedno v manjšini. Poleg naših dečkov telovadcev in netelovadcev so bili še an-

novicijata in so sóbratje tudi drugih naših misijonov prihiteli za ta praznik v Shillong, je bil pri procesiji klerus, oblečen v koretljeprav obilno zastopan. Naš apostolski vikar je bil letos že trikrat bolan, a za praznik je toliko okreval, da se je lahko udeležil sprevoda. A kaj hočem o procesiji še dalje pisati, saj je, z malimi izjemami, vse kakor pri vas. Le to omenim, da se je vse vršilo brez nesreče, le neki mladenič delavec v naši tiskarni, si je obstrelil roke, da ga doslej še ni bilo na delo. Kakor hitro se je končala procesija, se je primerilo ljudem nekaj podobnega, kakor se tako rado zgodi v Ljubljani: dež jih je pošteno napral, kakor zna le

Kitajsko mesto

gloindijanski dečki in mladeniči iz »St. Edmund College-a«, angloindijanske dekllice iz »Loreto Convent-a«, in otroci domačini iz »St. Marys Convent-a«. Kako me je veselilo, ko sem nosil v družbi sobratov kip Marije Pom. po ulicah mesta, kjer pred malo leti ni bilo o enakem prizoru ne duha ne sluhal Gledalcev — drugovercev in poganov — ni bilo posebno veliko. Pač niso vedeli za našo procesijo; ko bi pa bili obveščeni, bi gotovo prihiteli iz raznih strani, saj je tudi tu doma tista tako pristno človeška lasnost, ki se ji pravi radovednost. Ker so se procesije udeležili vsi kleriki našega

tukaj. Pa n.enda ni bil nihče nejevoljen, saj so vsi odšli domov z veselim srcem, da so bili pri tako lepi slovesnosti. Sicer se pa kljub močnemu nalivu domačinom niso niti čevlji zmočili, ker so bili vsi po tukajšni navadi bosi. Kar se splošno tiče obrambe proti dežju, imajo že večinoma dežnike. Le ti jim služijo po potrebi tudi proti pekočim solnčnim žarkom, ki imajo baje prav v Assamu bolj kot kje drugje v Indiji to posebno lasnost, da so zdravju zelo škodljivi. Mnogi — med njimi tudi naši dečki — pa imajo še staro obrambno sredstvo proti dežju, namreč navadno pokrivalo v velikosti

ribniškega rešeta. To rešeto narejeno iz širokih listov banana in bambusovih palčic držijo nad glavo. Preveč praktično ni, služi pa le.

Glede zdravja omenim še to, da smo bili vsi, kar nas pripada h katoliškemu misijonu, več ali manj časa bolni na influenci. Vzrok temu je tukajšnje podnebje. Res ni tako vroče kakor drugje, ker večji del vsak dan lije izpod neba, toda to vedno spreminjanje temperature jako kvarno vpliva na zdravje ne samo tujcev ampak tudi domačinov. V onem oddelku mesta, kjer prebivajo mohamedanci, je bilo tudi več slučajev kolere. Tudi v lesenem zvoniku naše cerkve zelo pogostokrat klenka mrliču. V hlad-

zares hvaležni. Kako lepo nam sedaj sveti! In tudi cenejša je kot petrolej.

Kakor razvidite iz teh podatkov, nismo prav v kakem strogo misijonskem kraju, kakor oni misijonarji, ki delujejo med divjaki. Vendar je naš okraj kljub temu v pravem pomenu besede misijonski, ker delujemo med pogani, ki ne poznajo pravega Boga. Dasi nismo med divjaki, vendar niso od nas bogve kaj oddaljeni kraji, kjer o kaki omiki in civilizaciji ni ne duha ne sluha. Pa tudi v moderniziranem, malo bolj civiliziranem Shilong-u so še oddelki, ki se lahko imenujejo gnezda tolovajev in često se sliši, da je bil kdo napaden in ubit. Sicer

v Chiw Chow.

nem letnem času je v zdravstvenem oziru znatno boljše.

Solnce stoji tu vse leto skoro na zenitu t. j. tik nad glavo in o kresi se dan ne obesi, ampak le malo skrči, ker »po zimi« ni dosti krajši kakor v poletnem času. Jako sitno in nerodno je bilo, dokler smo bili odvisni od petrolejskih luči in dostikrat so se mi smilili dečki učeči se v učilnici pri brlečih petrolejkah. Večkrat smo imeli pravo egiptovsko temo. Zato smo začeli misliti na napeljavo mestne elektrike. Po mnogih težavah pri napeljevanju nam je zasvetila prav na dan 24. junija, za kar smo bili Mariji

smo mi belokožci bolj varni pred njimi, ker se nas boje, pa je vendar celo podnevi neprijetno hoditi skozi one dele mesta, ki so povrhu še nesnažni in prenapolnjeni z odbijajočimi vonjavami. Povsod srečaš mrkoglede odrasle in nage ali na pol nage otroke. Če grem kako lepo nedeljsko popoldne na sprehod, imajo oči dovolj opraviti, če hočem proti večeru varno priti domov, ker so po takih krajih pota zelo nevidna, po cestah pa, kakor že povedano, drve semintja avtomobili in ogrožajo človeško življenje. Često se pripeti, da koga povozijo ali pa tudi da avto zdrči pod rob in se prevrne. Zadnjič se je ne-

kaj sličnega zgodilo ob svitu žarnic v bližini naše sirotišnice prav pred mojimi očmi.

Koliko zajemljivosti se kaže pred mojimi očmi, ko grem na izprehod! Vidim pogane Hindu, ki v obleki namazani z rdečo barvo in z ropotajočo godbo hodijo od hiše do hiše privržencev lastne vere, vidim bolj ali manj napolnjene protestantske cerkve, ki so nekatere prav ljubke, vidim mohamedance, ki se zbirajo v svoji vili podobni mošeji, dovršeni prav v zadnjem času. Pogani, kar jih pripada veri Hindu — in ti so večji del priseljeni Bengalci — imajo svoja shajališča — navadno temne ljuknje — kjer uganjajo svoje neumnosti in orgije. Kar je pa paganov — domačinov ne rabijo za verske namene nobenega shajališča in templjev sploh ne poznajo.

Menda sem že omenil »jingiaseng.« t. j. nekak katoliški shod, ki se po inicijativi našega gorečega assamskega župnika salezijanca vlč. g. Konstatina vrši skoro vsako nedeljo v bližnjih ali oddaljenih krajih okrog Shillong-a. Pod streho kake kočice na provizoričnem s cvetljicami okrašenem oltarčku izpostavijo Najsvetejše, kateheti imajo razne govore, ki z živo, prepričevalno besedo vabijo na lice mesta privrele pogane k veri Onega, ki se da kot jagnje voditi povsod in je bil križan tudi za te uboge in zapuščene gozdne prebivalce, ki živijo tako bedno življenje. Končno se podeli še blagoslov z Najsvetejšim. Najbolj pa ugaja velikim in malim, katoličanom in paganom »bioskop« t. j. kino, ki zaključí vso slovesnost. Kakor ima ta iznajdba marsikje slab vpliv, tako tu mnogo pripomore k dobremu.

Zadnjo nedeljo smo imeli tako prireditev v Mawlai-u. Tu je bilo lani pet katoličanov, letos jih je že pedeset. Kako ginljiv prizor žive vere novoizpreobrnjenecv in kako tožen pogled na one, katerim še ni dana sreča, da bi spoznali vero v Kralja narodov. Kako bedno je to pogansko ljudstvo! Ob pogledu nanj mi pride na misel, da imam pred seboj cigane; matere namreč prav na tak način nosijo otroke na hrbtu, kjer čepe kakor v nekakem velikanskem žepu. Misijonskega dne v Mawlai-u sem se udeležil tudi jaz. Ves vesel, da sem po dolgem iskanju dobil dežnik, brez katerega v sedanjem letnem času ni hoditi izpod strehe, sem jo mahnil proti omenjenemu kraju. Na poti pa se mi je zgodila nesreča. Padel sem na opolzki poti, ki vodi navzdol, se pobil na roki in

si še zlomil dežnik. Malo naprej je bilo treba prebresti vodo. Dečki, ki so me spremljali, so videli mojo zadrego in takoj je bil najmočnejši med njimi pripravljen, da me prenese na drugo stran. To se je tudi zgodilo in tovariši so mu pri tem delu pomagali. »Khublei shibun ki khynnah!« Hvala lepa, dečki! sem vzkliknil, ko smo bili na drugi strani. Vsi so bili zadovoljni, videč, da je »ubradar« na varnem nekako po njihovi zaslugi.

Taki misijonski dnevi so za izpreobrnitev paganov velike važnosti in prav ob teh prilikah padajo v duše kali izpreobrnjenja, večkrat prav čudovitega, nenavadnega. Pred Jezusom v najsvetejšim Zakramentu plamenijo sveče, okoli pa klečijo novoizpreobrnjeni verniki in mu pojejo hvalnice v jeziku Khasi v zadostitev za vražarske in malikovalske besede, ki so jih še pred kratkim izgovarjali. Pogani pa gledajo debelo, čudeč se nenavadnim prizorom in mnogi se niti ne odkrijejo, ako niso posebej opozorjeni. Marsikdo tudi med svetim opravilom zveči tisto nepogrešljivo jim tvarino sestojeko iz nekega sadeža zavitega v svež tobakov list z apnom pomazan. Koliko jih je, ki klub vsemu prizadevanju misijonarja vztrajajo v svoji zmoti in se ne morejo ločiti od starih navad! Zanje, za te zaslepljene, je treba posebne milosti od zgoraj in zato po končanih govorih molimo tudi zanje. Videl sem pri sosednji hiši neko staro žensko z lasmi črnimi kot oglje, temnega nagubanega obraza in menda gluho kot noč, ker se ni nič zmenila za naše slavje, ni slišala petja in godbe, ampak je s topo resignacijo klestila borovo vejevje. Revica, skoro že v grobu, vstajenje duš okrog nje, jasnost onkraj groba, a ona v temi in smrtni senci kakor njeni pradedje, ki niso nikdar čuli zveličavne besede odrešenja. A to žensko sem stavil zgolj v primeru, ker tisoče jih je v enakih razmerah. Kakšno ogromno polje še čaka misijonarje v našem Assamu, kakor sploh v Indiji!

Nenavaden poganski obred.

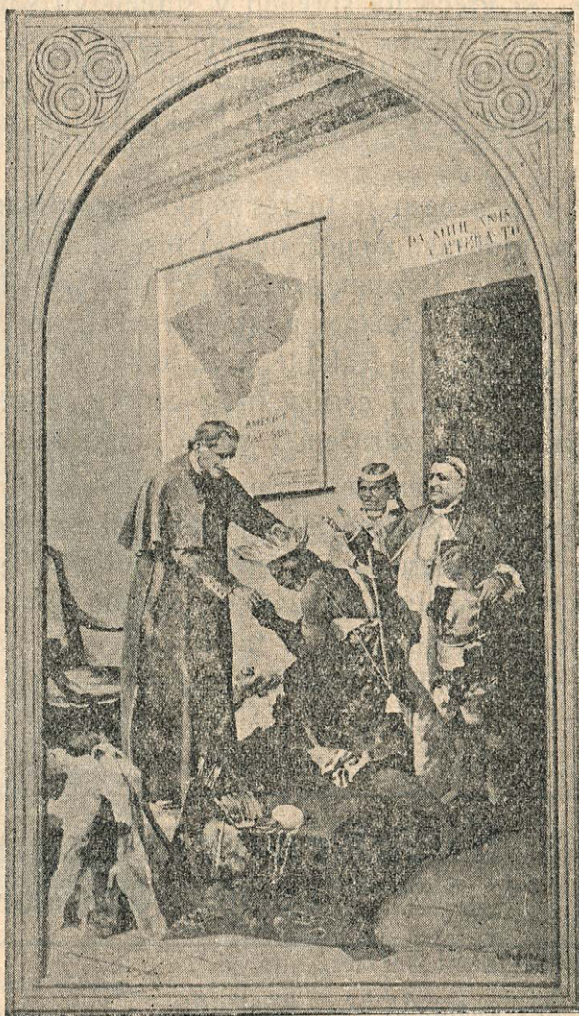
Letos na koncu marca je bil v Cherranpunge, ali kakor pravijo domačini v Sohri, pogreb ali prav za prav sežiganje ondotnega kralja Robasinga, ki je umrl pred desetimi leti. Ob taki priliki se vrše velikanske svečanosti, trajajoče več dni, skoraj ves teden. Odrasli in otroci se udeležujejo tega obreda, saj je to mogoče edinokrat v življenju. Koliko priprav! Vred s

sežiganjem trupla rajnkega kralja se vrši tudi kronanje novega, kajti novi kralj ne more biti kronan, dokler prejšnji ni sežgan, dokler pa ni kronan, tudi nima kraljevskih pravic, če tudi pretečejo desetletja po smrti prjšnjega. Zakaj tako dolgo odlašajo s sežiganjem? Radi preobilnih priprav, ki jih zahteva obred sežiganja. Začne se s kraljevimi daritvami in njihov veliki duhovnik moli za blaginjo kraljestva, za srečo, bogastvo in pravičnost novega kralja. Ves obred spremlja godba sestojeca iz različnih piskačev. Po molitvah gredo vsi, kralj, kraljica, ministri in ljudstvo na trg s slavnostnim vozom in zastavo. Na trgu dvanajst bližnjih sorodnikov daruje kralju vsak po eno jagnje kot poklonitev. Ko pa pridejo vsi predstavniki kraljestva, se prične dolg, veličasten ples. Po plesu se vsi približajo kralju in se mu klanjajo.

Drugi dan napoči najslovesnejši izmed vseh dni, dan prošlave, bleska in pompa kolikor ga je premore kraljevi dvor assamskega kralja, ki ima še svoje pravice nad ljudstvom, da si je odvisen od Britanije. Nekaj stare slave, ki so jo imeli pred prihodom Angležev v te kraje — približno pred 100 leti — je seveda zatoniло. Kako čudno! Dan pogreba, dan sežiganja mrliča je za te ljudi, za te pogane dan veselja in radovanja. Velikanski mrliški voz, skoraj 20 metrov visok se premika po cesti. Drži in vodi ga počasi in dostojansveno okrog 400 močnih ljudi. V tem vozu je truplo rajnkega kralja z vsemi njegovimi zakladi. Vse je pokrito s preprogami, s črnimi in rdečimi pregrinjali, ki so zelo lepi in dragoceni. Vhod v voz je zastrt s pregrinjali v najrazličnejših barvah, kar dela fantastičen vtis. Voz sam je veličasten po velikosti in lepoti; vse ga gleda osupnjeno, zamaknjeno. Za vozom sledi kočija z živim kraljem, ki ga obdaja veliko število plesalcev in godcev ter vse polno ljudstva. Ljudstvo navdušeno vzklika živemu in mrtvemu kralju živijo klice in vdanostne pozdrave. Navdušenje je menda zato tako veliko, ker sta oba kralja — živi in rajniki — vzrok, da se morejo toliko dni veseliti. Z bližnjih gričev grome možnarji in pokajo bombe brez prestanka. Za sežiganje imajo pripravljeno stavbo dolgo 10 metrov, široko 6 in visoko 4 metre. Tri ure minejo med petjem, godbo in plesom, ki naj velja kot zadni pozdrav in izraz vdanosti njemu, ki je nekoč nosil bel turban, znamenje kraljevske oblasti in ki sedaj za vedno izginja izpred njihovih oči. Ob

šestih zvečer pa zapalijo voz. Slovesen trenutek: to velikansko bogastvo, to krasno delo, sad tolikega truda, je v par hipih plen požrešnih plamenov, ki oblizujejo voz in se vzpenjajo v zrak. V istem trenutku se sproži tudi dvesto bomb in v kratkem je uničeno vse . . .

Kajne, kako žalosten prizor iz poganstval! Le redko se prigodi, da bi se kak poganski kralj spreobrnil h krščanstvu. S pravo vero bi izgubil kraljevske pravice in to ga sili, da ostane trdovraten v poganski zmoti.

Simbolična slika: Kard. Cagliari pripelje don Boscu divjake iz Patagonije.

Naša sirotišnica stoji tik zelo prometne ceste. Loči jo od nje živa meja, ki je bila prav v teh dneh v najlepšem cvetju. Obložena je bila z velikimi, belimi cveti, toda mimoidoči so jih potrgali in odnesli, kar nam seveda ni bilo posebno všeč. Naj si je bila zavestna Bengalka v svilenem oblačilu, slična starorimski matroni ali mohamedanec z živordečim fesom na glavi, vsakemu se je zljubilo teh krasnih cvetov. Zadnjič pa je prišel neki star bogat »radža« to je nekak krajevni kralj, ki ima svoje predpravice,

sicer pa je odvisen od angleške vlade, ter je osebno prosil zanje. Debel je, jako obsežen in nas vselej prijazno pozdravlja, kadar se pelje ali jaha mimo. Ubogi konj pod njim! Ker je tako bogat, bi mu seveda ne branili obrati vse cvetje na naši meji, ko bi nam hotel uslugo povrniti z »rupijami« t. j. ind. denarjem, ker smo v velikih denarnih zadregah in njegovemu »veličanstvu« vzgajamo rojake. Toda doslej še nismo prišli do take milosti pri njem.

Ljubek pogled je tudi na evropske otročiče, ki gredo na sprehod v spremstvu služabnikov ali »ayah« (služabnic). Navadno jahajo male konje »ponije.« Dame so seveda vedno oborožene z evropskimi ali kitajskimi solčniki.

V tem času je tu res veliko letoviščarjev. Pa se tudi med angleži dobijo biseri katoliškega prepričanja. Poznam družino, ki ima šest otrok. Vsi člani te družine pristopijo vsak teden k mizi Gospodovi. Kako lepo jih je videti, ko gredo vsi skupaj v cerkev in iz cerkve, eno srce in ena duša, združeni z vezjo božje ljubezni.

Ko to pišem je v domovini žetev. Tukaj pa ne vidim zlatega žitnega polja. Le tupaťam kaj malega koruze. Riž in krompir imata prvo besedo. Skoro vse uvažajo od drugod. Sicer pa bi po mojih mislih tudi tukaj uspevalo marsikaj kljub obilnemu deževju, ako bi bilo več

dobre volje. Nekateri proizkušajo vpeljati evropsko sadno drevje. Še precej dobro uspeva. Slive in breskve imamo tudi mi, a kaj, ko so še na pol zrele izginile na varno v želodec raznih ljudi, ki niso mogli videti kaj takega na drevju. Veliko in malo je šlo nad nje. Tudi neki sadni vrt z jablanami sem videl, toda sad je bil videti kot naši lesniki. Kadar bodo jabolka zrela, bodo že menda malo boljša, toda zlata dežela za pridelke in sadje naš Shillong gotovo ni.

Še nekaj veselega vam imam sporočiti. Premili nadškof iz Kalkute je pred par dnevi poslal brzobjavko, da nam je namenil svojo novo sirotišnico. Ima velike namene s salezijanci. Ta sirotišnica je pravzaprav izven našega načrta, ker tam pripravljamo sedaj zavod za obrtno šolo poleg zavoda, ki obstoja že od lani. V enem letu tedaj kar dve novi naselbini v Kalkuti! Tudi v Gauhati se odpre nova sirotišnica in v Madrasu istotako. Koliko dela za nas! Bog daj, da bi salezijanci bili kos vsem težkim nalogam, ki jih čakajo ne samo tu v Assamu, ampak v vsej Indiji!

Prisrčno pozdravljam Vas in vse, ki bodo brali te vrstice.

Vdani

Martin Berlec

Sal. lajik Misijonar.

Sv. Frančišek Asiški in don Bosco.

Ob 700 letnici smrti sv. Frančiška Asiškega.)

Ves katoliški svet proslavlja letos spomin velikega svetnika, ki velja kot ena izmed najizrednejših prikazni v zgodovini sv. katoliške cerkve in ki je sklenil svoje trudapolno in čudovito življenje pred sedemsto leti. Ta svetnik je sv. Frančišek Asiški.

Sedaj ko gledamo na tega skromnega, ponižnega ubožca iz zelene Umbrije iz perspektive sedmih stoletij, spoznavamo vedno jasneje, kako veliko milost je božja previdnost izkazala človeštvu, ko mu je vzbudila tako mogočnega klicarja k višjim idealom in popolnejšemu življenju. Njegov klic pa ni umolknil z njegovo smrtjo, razlega se še danes s prav nič zmanjšano silo po vsem krščanskem svetu. Ta klic

še danes vabi, krepi in dviga in lahko smelo trdimo, da za nobenega svetnika se še danes svet toliko ne zanima, kakor za sv. Frančiška Asiškega, čigar svetniška postava v teku stoletij ni izgubila prav nič od svoje privlačne sile.

Nehote se nam ob spominu na tega velikega svetnika in ustanovnika frančiškanskega reda vzbudi misel na našega ustanovnika, na čast. don Bosca. Ako z razglablajočim očesom gledamo na ta dva moža, vidimo, da sta si v marsičem sorodna, da je marsikatera Frančiškova poteza obenem tudi don Boscova.

Sv. Frančišek Asiški ni imel pred očmi drugega kot Boga. „Moj Bog in moje vse!“ je

bil krik, ki se je neprestano izvijal iz njegove serafske duše. S tem je takorekoč razodeval ves program svojega življenja. Prevelika gorečnost za čast božjo in zveličanje duš mu ni dala miru. Vse svoje življenje je posvetil temu velikemu cilju.

Nekaj sličnega opazimo tudi v don Boscovem življenju. Don Boscova osebnost je bila sicer povsem različna od Frančiškove. Sv. Frančišek je bil serafin ljubezni, skozinskozi pesniška duša. Uplival je na svoje sodobnike s tako elementarno silo, da nas napolnjuje z občudovanjem. Don Bosco pa je bil povsem praktičen človek, velik poznavalec človeških duš, vse se na njem je zdelo preprosto, vsakdanje. Bil je

zen, radi katere se je moral vrniti. Ne, Frančišek ni bil poklican za to, da bi širil čast božjo z oznanjevanjem sv. vere med neverniki in pagani, ampak za to, da s svojim zgledom prenovi človeško družbo, ki je bila tedaj vsa pögrenjena v materijalizem, vsa vdana uživanju, medsebojnim preprirom in hlepenju po bogastvu, ter ustanovi veliki frančiškanski red, ki naj bi bil nositelj njegovega duha, čigar člani naj bi z apostolsko gorečnostjo oznanjali sv. vero med neverniki in pagani.

Tudi don Bosco se je hotel posvetiti misijonom. Že kot klerik in pozneje kot duhovnik je hotel postati redovnik zato, da bi mogel iti kot misijonar v daljne kraje in tam reševati du-

še in jih pridobivati za Boga. Toda previdnost božja je tudi njemu zastavila pot. Blaženi Cafasso, ki je bil njegov duhovni vodnik, mu je odločno prepovedal misliti o misijonih. Tudi njemu je Bog odkazal drugo in drugačno delo. Don Bosco je ustanovil Salezijansko družbo, ki je po njem podedovala njegovega duha, čigar člani se sicer v glavnem pečajo z vzgojo mladine, a se tudi krepko udeležujejo v misijonih, kjer čaka to družbo delavna in plodnosna bodočnost.

Ako bi bil sv. Frančišek ravnal po svoji volji, bi danes ne bilo frančiškanskega reda, ki je nad 700 let tako mogočna opora sv. katoliške cerkve.

Kitajski tekač.

Misijonar pred kipom Bude.

mož dela, neprestanega, neumornega dela. A kakšen je bil njegov cilj? Izključno le čast božja in zveličanje duš. Za doseg tega velikega cilja je bil pripravljen žrtvovati vse, tudi svoje življenje. Niti trenutka svojega tako delavnega življenja ni porabil drugače kakor za razširjanje kraljestva božjega v dušah. Vse njegove besede, vsako njegovo dejanje je bilo usmerjeno izključno proti temu cilju.

Gorečnost za zveličanje duš je gnalo sv. Frančiška v misijone. Tam je hotel reševati duše, sebi pa zagotoviti mučeniško krono. Toda božja previdnost je imela z njim druge in drugačne načrte. Vselej, kadar se je hotel odpraviti v misijonske kraje, mu je Bog poslal bole-

Tudi če bi bil don Bosco sledil svojemu nagnanju in se uprl bl. Cafassu, bi danes ne bilo salezijanske družbe in koliko manj bi se storilo za zveličanje duš!

Sv. Frančišek se je odpovedal vsemu posvetnemu. V svoji neizmerni ljubezni do Boga in v globokem spoznanju, kako nično je vse pozemeljsko je dal slovo vsem posvetnim dobrinam ter se zaročil s svojo „nevesto“ z revščino. Kako nas gane, ko beremo zgodovino tistih časov, ko je sv. Frančišek polagal temelje svojemu redu! Koliko uboštvo, kolika preprostost, kolika odpoved!

Tudi don Bosco je imel ves čas svojega življenja srce popolnoma ločeno od vsega po-

svetnega. Koliko denarja je šlo skozi njegove roke, toda vse je porabil izključno za svoja dela, za vzdrževanja svojih naprav. Zase ni porabil niti beliča. Kako skrono in preprosto je bilo vse njegovo življenje! v prvih časih so se sploh čudili, kako more don Bosco živeti ob tako skromni hrani. V obleki je bil sicer vedno snažen, toda vse je govorilo na nji o njegovi veliki ljubezni do uboštva. Uboštvo je največkrat priporočal svojim sinovom in solze so mu stopile v oči vselej, kadar ga je obšla misel, da bi kdaj njegovi sinovi pozabili na uboštvo. Nešteto krat je zatrjeval: dokler bo uboštvo cvetelo v naši družbi, bo ta družba ostala, cvetela in se lepo razvijala, kakor hitro pa bi se v njej začela šopiriti udobnost in imovitost, bo namah začela propadati. V svojem stremljenju po pravem, redovniškem uboštvu je imel don Bosco pred sabo zgled velikega ubožca iz Asisija in se vzoroval po njem vse dni svojega življenja.

Govorili smo že o velikem vplivu sv. Frančiška na svoje sodobnike. Skoro neverjetno se nam zdi, s kako magično silo je vplival na mišljenje svojega časa. Kar v trumah so se oklepali njega in njegovega reda ljudje vseh slojev in krajev. Taki, ki so prej živeli v bogastvu in nasladah, so zapustili vse in si izbrali za dosmrtno spremljevalko Fračiškovo „nevesto“ sveto uboštvo. Tudi don Boscov vpliv na sodobnike ni bil majhen. Njegov nastop, njegove besede, njegovi pogledi so našli odmev v vsakem srcu. Tisoči in tisoči so iskali pri njem tolažbe, nasvetov, pomoči. Kadar je potoval, posebno zadnja leta po Francoskem in Španskem, so ljudje vseh vrst in slojev v velikih množicah hiteli k njemu vsi srečni, če so slišali le eno besedo iz njegovih ust. Kakšen vpliv je imel don Bosco šele na mladino! Nihče pred njim ni znal mladino tako pridobiti zase in za Boga kakor on. In kakor je sv. Frančišek porabil svoj vpliv za to, da bi duše pridobil za Boga, tako je tudi don Bosco ves svoj vpliv kjerkoli in kadarkoli porabil le v ta namen, da bi dušam koristil.

Sv. Frančišek je s pomočjo sv. Klare ustanovil drugi red za ženske, v katerem naj bi se tudi slabejši spol udeleževal tako kakor

njegovi „najmanjši bratje.“ Za ljudi med svetom pa je ustanovil tretji red, ki naj bi širil fračiškanskega duha po mestih in vaseh, med bogatimi in revnimi, med učenimi in preprostimi.

Isto je storil tudi don Bosco. Tudi on je našel v Mariji Mazzarelo svojo sv. Klaro in z njeno pomočjo ustanovil družbo Hčera Marije Pom., ki vrši med žensko mladino isto, kar delajo salezijanci med moško mladino. Da bi se pa verniki sploh zanimali za velike ideale, ki so vodili njegovo življenje in stremljenje, da bi v čim večjem obsegu širil zanimanje za delo v zveličanje duš, je ustanovil svoj tretji red, to se pravi Zvezo sal. sotrudništva, ki je tolikega pomena za ves razvoj njegovih del in naprav in ki ima namen širiti smisel za čednostno življenje med verniki vseh stanov.

Znana je velika ljubezen sv. Frančiška do Matere božje. Prav z otroško ljubeznijo jo je ljubil. Na njo je kazal svojim bratom kot na lestvo, po kateri gotovo pridejo v nebesa, če se ne upajo z njim po trnjevi poti za Križanim. Marijo je naprosil, naj bi bila zaščitnica njegovega reda in frančiškanski red je bil vedno odločen zagovornik češčenja Matere Božje.

Komu ni znano, kako neizmerno je ljubil Marijo tudi don Bosco. Saj mu je bila Marija neprestano v mislih, k njej se je zatekal v vsaki težavi in Marija ga je vodila pri vseh njegovih delih in mu bila vselej najmogčnejša obramba. Njegovi sinovi si pa štejejo v prvo svojo dolžnost, da širijo češčenje Matere božje pod imenom Marija Pomočnica.

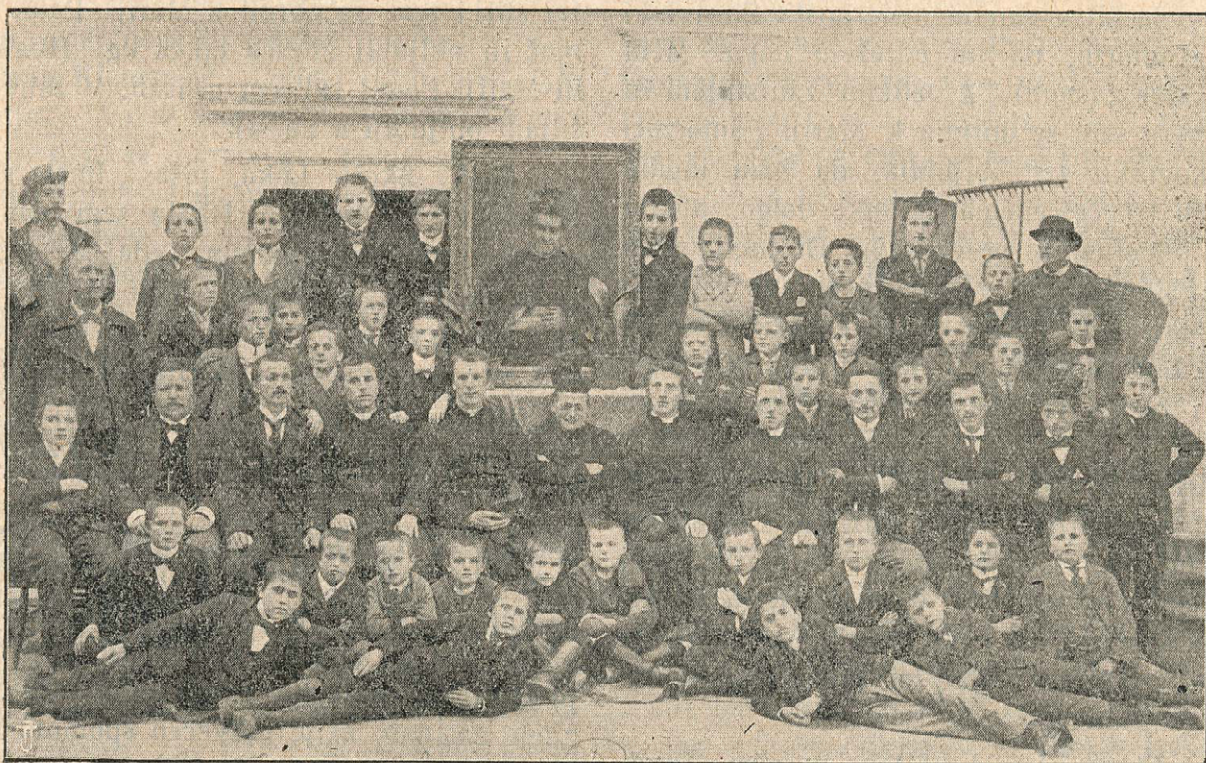
Velik je sv. Frančišek Asiški v cerkvi božji. Stoletja in stoletja se sveti na svodu sv. cerkve kakor jasna zvezda v to solzno dolino. Za don Bosca pa zarja svetniška še le vstaja; sv. cerkev še ni izgovorila odločilne besede, toda upamo, da ni več daleč tisti dan, ko bo tudi on povišan do oltarske časti in bo zablestela njegova podoba v polnem žaru. Ko bodo znaninci gledali tudi na don Bosca z zgodovinske perspektive, kakor gledamo sedaj na sv. Frančiška, bodo videli, da je Bog dal svoji cerkvi v teh dveh možeh dve izredno svetli zvezdi vodnici, ki kažeta človeštvu pot v večne zarje.

MALA SKRIVNOST. — Ali jo že imate? Majhna knjižica je, toda vredna zlata. Vsak, ki si želi pot do notranjega življenja, naj si jo gotovo preskrbi. Stane le Din. 2. 50 (po pošti Din. 2. 75). Želeti je, da bi se jih, kolikor mogoče, naročilo po več skupaj. Dobi se v Sal. zavodu na Rakovniku v Ljubljani.

Gojenci in predstojniki zavoda na Rakovniku v šolskem letu 1902 — 1903. Na sredi g. Visintainer, ravnatelj; na njegovi desni g. Kovačič in kl. Huth, na njegovi levi pa g. Valjavec, kl. Sartory (sedaj pater kapucinskega reda) in kandidat Volčič Franc, sedaj salezijanec ravnatelj na Rakovniku. Drugi gojenec (za čitatelja) od don Boscove slike je Maks Simončič, prvi gojenec na Rakovniku. Mož z grabljami in košem je Jakob Pavlin, varih Rakovnika pred prihodom salezijancev; vrnil se je pravkar iz gozda, kjer je grabil listje. Slika je bila izvršena v zadnjih dneh meseca oktobra 1902.

Milosti Marije Pomočnice.

Hočete milosti Marije Pomočnice?

1. Imejte trdno zaupanje in molite! Molite k Jezusu v Najsv. zakramentu, ki je vir vseh milosti in k Materi božji, ki je posredovalka za vse milosti!

Posebno priporočamo devetdnevnicu na čast Mariji Pomočnici. Devet dni zaporedoma molite vsak dan 3 očenaše in češčenemarije na čast najsvetejšemu Zakramentu z vzklikom: „Naj vedno češčeno in hvaljeno bo, presveto in božje Rešnje Telo!“ in trikrat češčena bodi Kraljica z vzklikom: „Marija pomoč kristjanov, prosí za nas!“

2. Obljubite, da se hočete varovati greha in ohraniti posvečujočo milost božjo na duši! Vsaj enkrat med devetdnevnicu prejmite sv. zakramente!

3. Obljubite miloščino ali kako drugo dobro delo v prid salezijanskim napravam, ki so se razvile pod posebnim varstvom Marije Pomočnice!

Terezija H. Bučecovci, nam piše „Bila sem hudo obrekovana; hoteli so me celo obdolžiti hudodelstva. V tej stiski sem z zaupanjem prosila Marijo Pomočnico, naj se vsaj pri sodišču izkaže moja nedolžnost. Bila sem uslišana in pošiljam v zahvalo majhen dar.“

Helena Klemenčič se zahvaljuje Mariji Pomočnici za zdravje bčlne noge. „Nobeno zdravilo ni pomagalo več. Dva meseca me je noga hudo bolela, da sem se bala že najhujšega. Tedaj pa sem začela opravljati na čast Mariji Pom. na Rakovniku devetdnevnicu in glej čudo: noga se mi je takoj zazdravila. Vsa hvaležna, da me je Marija uslišala, pošiljam 20 Din za svetišče.“

Marija Seljak iz Dunaja poroča: „Poznam tu rodbinskega očeta, ki mu je pretila smrtna nevarnost. Obolela mu je noga in bila je nevarnost, da mu jo odrežejo. Ležal je več mesecev v bolnici, toda rana te mu ni hotela zazdravi-

ti, vedno je bil v smrtni nevarnosti. Zdravniki so se že odločili, da mu odrežejo nogo. Meni se je v srce zasmilil. Z velikim zaupanjem in z živo vero sem se obrnila k Mariji Pomočnici na Rakovniku ter obljubila, da bom molila vsak dan tri češčenemarije tako dolgo, dokler bolnik popolnoma ne ozdravi. Obljubila sem tudi pet šilingov za svetišče in objavo v Vestniku. Marija je storila očiten čudež: v osmih dneh je bila rana popolnoma zdrava. Od tega je sedaj že tri mesece in rana je popolnoma zaceljena.“

Marija M. St. Andraž v Halozah, piše: „Že dolgo dolgujem Mariji posebno zahvalo za veliko milost. Obrnila sem se k njej z vsem zaupanjem v skrajni sili v neki telesni nevarnosti moje sestre, ko je že izginilo vse zaupanje v človeško pomoč. Moja prošnja ni bila zastoj: Marija je pomagala.“

Ana Gregorčič iz Ljubljane poroča: „Predlanskim meseca aprila me je leva roka tako hudo bolela, da več noči nisem mogla spati. Ko tako po noči premišljam, kaj bo, ako ne bom mogla delati, mi pride na misel: Rakovniška Mati božja je že tolikim pomagala, mogoče bo tudi meni. Obljubila sem Mariji dar za svetišče, ko bom prvokrat prišla na Rakovnik. Roka je od tedaj popolnoma zdrava. Zelo pristrčna hvala Mariji Pomočnici za vrnjeno mi zdravje! Ob enem se pa tudi zahvaljujem Dominiku Savio za pomoč v hudi bolezni. Dne 5. avgusta t. l. so se mi vnela pljuča. Mislila sem, da je to moja zadnja bolezen, take bolečine sem občutila. Po naključju dobim v roke podobico Savio Dominika. Prav pristrčno ga prosim, če je božja volja, naj me ozdravi. Podobico sem položila na bolečino. Od poldne do večera so bile bolečine še hujše, nato pa so začele polagoma pojemati. V osmih dneh sem vstala in se počutila prosta vseh bolečin.“

Fr. Ar. Borovnica piše: „Imel sem bolezen, za katero ni pomagalo nobeno zdravilo. Skoro obupan sem že bil. Začel sem moliti devetdnevno na čast Mariji Pomočnici, obljubil sem ji dar za svetišče in objavo v Vestniku. Po končani devetdnevnici je bolezen izginila. Bodi Mariji Pom pristrčna zahvala!“

Franc Jurčak, Vojnik, poroča: „L. 1923 sem prodal hmelj nekemu prekupcu, ki mi je zelo slabo izplačeval znesek, tako da sem ga moral navsezadnje tožiti. Tožba bi bila skoro usodna zame; zdelo se je, da bom vse skupaj zgubil. V

tej stiski sem se obrnil k Mariji Pom. za pomoč in obljubil znesek od 3. kg. Hvala Bogu in Mariji Pom.! Bil sem uslišan. V zahvalo pošiljam obljubljeni znesek.“

M. V. Škofja Loka, piše: „Imela sem več let trdovratno bolezen. Iskala sem pomoči pri različnih zdravnikih, a zaman. Tedaj sem se zatekla k Mariji Pom. Obljubila sem ji dar 100 Din za svetišče in objavo v Vestniku, obenem pa opravila več devetdnevnic. Marija me je uslišala in mi vrnila ljubo zdravje. Zahvaljujem se tudi čast. don Boscu in Dominiku Savio za večkratno uslišanje.“

L. P. Fortin mercedes, poroča: „Da spolnim svojo dolžnost, se Mariji Pom. goreče zahvalim za več milosti, ki mi jih je podelila. V svetovni vojski me je l. 1916 v visokih Alpah rešila pred grozno smrtjo v snegu. Par mesecev pozneje na dan, ki je posvečen spominu njenega Obiskovanja, mi je zopet očitno rešila življenje. V Karpatih se je šrapnel razletel tik mene, usmrtil dva tovariša in enega hudo ranil, meni se pa ni zgodilo nič žalega. L. 1925 sem pa v tretje izkusil, kako mogočna je Marijina priprošnja. Vozil sem s kolesom z veliko brzino, kar naenkrat pa cesta začne močno padati in se spuščati v dolino. Zavora na kolesu ni delovala in bil sem v smrtni nevarnosti. Tedaj se izročim varstvu Marije Pomoč. Nevarnost je bila vedno večja. Kaj mi je storiti? Zavijem jo s ceste pred neko hišo, a preden sem mogel ustaviti, se je kolo zateklo v kup desk. Kolo se je sicer pokvarilo, toda mojim kostem se ni storilo nič žalega. Hvala tebi, Marija Pom. za mogočno varstvo!“

Marjeta Jan, Višelnica, piše: „Dne 19. avgusta sem šla po lestvi. Komaj sem bila malo od tal, se mi lestva spodrsne. Hotela sem se oprijeti, a pri tem sem si tako nesrečno levo roko nataknila na železno kljuko, da sem jo morala z desno stran potegniti. Rana je bila zelo nevarna. Zatekla sem se k Mariji Pom. naj mi pomaga v tej stiski in začela opravljati njej na čast devetdnevnic. Rana se je začela celiti in roka je bila v kratkem popolnoma zdrava.“

F. R. iz P. „Bil sem s svojo družino glede neke zadeve v hudi in mučni stiski. Zadeva se je morala sodnijsko obravnavati. V tej stiski smo se zatekli k Mariji Pomočnici na Rakovniku in poslal sem 10 lir za devetdnevnic. Namah je bila zadeva uravnana in nastopili so

takoj zopet prijateljski odnošaji, za kar se Mariji Pom. prisrčno zahvaljujem.“

Helena Klemenčič, Polica, tudi piše: „V veliki stiski, ko je bila moja domačija v nevarnosti, sem se obrnila za pomoč k Mariji Pom. Bila sem uslišana in zato darujem 500 Din za njeno svetišče.“

Družina Klemenšek, Solčava, se zahvaljuje Dominiku Savio za odvrnitev družinske nezgode. V neki zadevi je bila nevarnost, da bi stroški narastli na 10 000 Din. Po opravljeni devetdnevnic k Dominiku Savio pa se je vsa zadeva tako zaključila, da ni bilo več stroškov kot 300 Din.

Nadalje se zahvaljujejo Mariji Pomočnici: **Anica Lebar**, Ljubljana, za ozdravljenje bolnega očeta po devetdnevnic. — **Marija Kovačič**, Radeče, za ozdravljenje bolnega sina. — **A. G.** iz Jesenic, za veliko prejeto milost daruje za kapelico vernih duš 100 Din. — **Klara Žuraj** za ozdravljenje v težki bolezni. — **Marija Krošl**, Brežice za pomoč v hudi dušni in telesni stiski. — **Frančiška Černe** za vse prejete dobrote. Pošlja dar 300 Din. — **R. S.** iz Cerovca za skoro čudežno ozdravljenje, ko zdravniki niso mogli več pomagati. — **F. T.** iz Beltincev za uslišano prošnjo. — **Rudof Cilušek**, Orlovas p. Braslovče za srečo in zdravje. — **F. I.** iz Višnjegore za večkratno uslišano prošnjo v zelo važnih zadevah Dar 25 Din. — **Frančiška Parkelj** za uslišano prošnjo. Dar 10 Din. — **Marija Otres** za ozdravljenje težko bolnega otroka. — **Teuž Marija**, Bočna, za ozdravljenje bolezni v grlu. Dar 100 Din. — **J. G.** za prejete dušne in telesne milosti. Dar 30 Din. — **Ivana in Matija Svetonja**, Framna pri sv. Juriju ob Ščavnici,

za uslišano prošnjo. Dar 100 Din. — **Angela Bevc** za pomoč v veliki dušni stiski. — **Jožef Štrukelj** iz Štrukljeve vasi, za dobljeno zdravje. Daruje 100 Din. — **Angela Pojc**, Otavce, za zdravje. Dar 25 Din. — **Jožef Oberžan**, Radeče, za čudežno ozdravljenje. — **Jerica Rant**, Malenski vrh, za uslišanje, v važni zadevi. Dar 200 Din. — **C. B.** Zalog, za ozdravljenje na smrt bolnega otroka. — **Ivana Plešnar**, Ljubljana, za ozdravljenje noge. — **Neimenovana** iz Planine za dobljeno zdravje. Dar 100 Din. — **Č. I.** iz Z. za pomoč pri živini. Dar 25 Din. — **Jožefa Trkman**, Podkraj, za razne prejete milosti. Dar 20 lir. — **Ivan Glač**, Amerika, za srečno potovanje v Ameriko. Dar 1 dolar. **Marija Burkovec**, Ločnica p. Medvode za zdravje. Dar 10 Din. — **P. R.** Maribor za ozdravljenje noge. Dar 50 Din. **Neimenovani**, Ljutomer, za ozdravljenje bolne roke. Dar 15 Din. — **Z. T.** Sevnica, za ozdravljenje roke. — **Marija Jerin**, Ljubljana, za srečno prestano operacijo. — **Antonija Kavčič**, sv. Jur ob j. ž. za uslišano prošnjo. — **Anton Medved**, za ozdravitev težko bolne roke. — **Neka družina** v Prekmurju za večkratno uslišano prošnjo. — **I. P.** Rim. za očitvidno pomoč pri izpitih. — **H. A.** za zdravje. — **Frančiška Mešiček**, Poklek, za dobljeno zdravje na nogi. — **Marija Bogataj**, Žiri, za ozdravljenje v težki bolezni. — **Jesenšek Frančiška**, Sp. Jelenje, za uslišano prošnjo. — **Marija Andrenšek**, Buče za uslišano prošnjo in ponehanje dolge in strašne bolezni. — **Marija Vuršič**, Bratonečice pri sv. Tomažu za dobljeno milost. Dar 100 Din. — **L. L.** Ljubljana, za ozdravljenje. Dar 50 Din. — **Frančiška Starec**, Zagradec za pomoč v smrtno nevarni bolezni.

V pojasnilo.

Nekdo si je dal izdelati majhe kipe Marije Pom. kristjanov, podobne kipu Marije Pom. kristjanov na Rakovniku. Za kipe je dal izdelati majhne kapelice. Zdaj hodi okrog več agentov in ponujajo kapelice, češ, da so od Salezijancev na Rakovniku. Marsikdo, misleč, da s tem koristi svetišču Marije Pomočnice, se je dal pregovoriti in je naročil kapelico ter dal zahtevano vsoto 25 Din na račun. Opozorimo, da Salezijanci nimajo nikake zveze z založnikom in z agenti. Verujte vedno le tistim, ki so opremljeni z žigom salezijanskega zavoda oziroma sotrudništva.

MALA CVETKA. — Knjiga Mala Cvetka je pošla. Upamo, da jo bomo lahko spet ponatisnili. Kdor jo bo želel, naj se le oglasi. Ko bo natisnjena, jo pošljemo. Tiskali jo bomo na lepši papir in opremili z nekaterimi novimi slikami.

Slovesnosti ob 25 letnici prihoda Salezijancev na Rakovnik

od 18. do 23. novembra. 1926.

18., 19., 20. nov. — Vsako jutro ob pol sedmih sv. maša pred
Najsvet. izpost. po maši blagoslov.

Zvečer ob četrť na 8 evharistični govor kot priprava na sv. ob-
hajilo na dan slovesnosti.

21. nov. — zjutraj ob 6. uri pridiga, nato sv. maša z blagoslovom.
Ob četrť na 8. sv. maša s skupnim sv. obhajilom za gojence.

Ob tričetrt na 9. govor, nato slovesna sv. maša, ki jo opravi Vr-
hovni predstojnik salezijanske družbe.

Po slovesni sv. maši tiha sv. maša.

RAZNO.

Sestanek bivših gojencev na Rakovniku.

Dne 24. oktobra so imeli na Rakovniku svoj letni sestanek bivši gojenci, ki so svoj čas posečali notranje rakovniške šole, praznični oratorij, ali so bili vzgojeni v kakem drugem sal. zavodu. Sestanka se je udeležilo 35 članov Zveze bivših gojencev. Brezdvomno bi jih prišlo mnogo več ko bi bili vsi dobili pravočasno obvestilo o sestanku. Mnogi bolj oddaljeni ali zadržani so poslali sestanku pismeni pozdrav. Navzoče je ravnatelj zavoda g. dr. Volčič v prisrčnem govoru pozdravil in jim položil na srce one smernice, ki naj vodijo naše bivše, da bodo dosegli namen Zveze, smernice, ki so jih vsi z veseljem in vidnim odobravanjem sprejeli. Na tem sestanku, ki je imel vseskozi prisrčen, družinski značaj, se je izvolil tudi odbor, ki naj bi skrbel za delavnost in gibanje v Zvezi. Zvoljenih je bilo osem članov. Posamezne funkcije so se potem sporazumno z g. ravnateljem razdelile tako: g. Liberšar Al. predsednik, g. Murmayer, podpredsednik, g. Pleničar, tajnik, g. Kos blagajnik. Ob zaključku sestanka so se razdelili med člani mednarodni znaki Zveze bivših sal. gojencev z don Boscovo podobo. Pri skupnem obedu, h katerem je g. ravnatelj zavoda povabil vse udeležence, je vladalo veselo bratsko

razpoloženje tako, da so se vsi z najboljšimi vtisi vrnili domov. Mi želimo Zvezi obilo uspeha, trajno življenje in stalen napredek.

Nova knjiga: S. Sardenko: Sv. Alojzij.

Zopet je izšla knjiga ki jo bo vesel ne le preprost čitatelj, ampak tudi izobražen ljubitelj lepe knjige: Življenjepisa sv. Alojzija, zasčitnika mladine, spisal Silvin Sardenko, (Al. Merhar) eden izmed najbolj odličnih slovenskih pesnikov zadnji desetletij. Knjiga je krasno opremljena tako, da bo dobrodošla ne samo kot koristno in prijetno čtivo ampak tudi kot salonska knjiga. A prva vrednost daje knjigi vsebina, ki je tako mojstrsko obdelana, kakor smo mogli pričakovati od prvovrstnega pisatelja in pesnika. Obsega, kakor pove že naslov, študije in pesmi. V teh študijah in pesmih je avtor globoko posegel v dušo Vzornika naše mladine in ga nam podal v tako lepih, prikupljivih in umetniško izcezeliranih potezah, da sv. Alojzij od njih vstaja pred nami v novi luči in v novem žaru.

Knjigo tudi našemu sotrudništvu toplo priporočamo v prepričanju, da bo ta življenjepisa rodil obilo lepih sadov v vsakem, ki ga bo pazno prečital.